

Som sagt er der mange kritikpunkter, og vi får forhåbentlig en grundig diskussion af de fleste i dag. Lad os begynde med de vigtigste:

For det første risikerer man, at et fremtidigt privatiseret TV 2 på kulturministerens vilkår simpelt hen medfører ringere tv. Der er en direkte måde at sikre kvalitet og alsidighed på, nemlig gennem public service-forpligtelserne, men dem har kulturministeren valgt at udvande og udhule til nærmest uforpligtende hensigtsretklæringer.

Public service-forpligtelserne skal simpelt hen udtrykkes klarere og mere konkret, så de ikke giver anledning til tvivl og fortolkning. I denne sammenhæng kan man diskutere, hvordan man skal sanktionere brud på public service-forpligtelserne. Det er ikke troværdigt, hvis den eneste sanktionsmekanisme er fratagelse af senderetten. I stedet kunne man overveje bøder og krav om at genoprette brud på kravene til sendefladen vedrørende forskellige typer programmer. Bryder man f.eks. kravet om andelen af dansksprogede programmer i en periode, skal man kompensere senere.

Tilsvarende er der behov for et stærkt, uafhængigt organ med klare beføjelser til at vurdere og sikre grundig og bred debat om kvaliteten af programmerne, f.eks. som granskningsnämnden i Sverige. Hvis det nuværende Radio- og tv-nævn skulle udføre denne opgave, skal det være med nye, udvidede beføjelser.

Det næste væsentlige punkt vedrører økonomien for et fremtidigt privatiseret TV 2 og i denne sammenhæng de uafhængige rapporter om det økonomiske grundlag for at privatisere TV 2. Overordnet set virker de to rapporter overdrevent optimistiske. Forventninger til den danske økonomi og dermed til reklamemarkedets udvikling deles ikke engang af andre afdelinger hos de firmaer, der har lavet rapporterne.

Dermed risikerer vi om nogle år at stå med et privatiseret TV 2, der ikke er rentabelt. Hvad stiller vi op i denne situation? Skal der slækkes på public service-kravene? Skal der ydes offentlige tilskud? Eller skal TV 2 tilbage på offentlige hænder? Regeringens håndtering af Arrivasagen giver ikke anledning til fortrøstning.

Kl. 10.25

De uafhængige rapporter opstiller også en mængde mediepolitiske forudsætninger for, at et privatiseret TV 2 skal kunne løbe rundt. Det er vigtige spørgsmål vedrørende det danske mediebillede generelt og TV 2 i særdeleshed, som kulturministeren ikke har villet forholde sig til.

Jeg nævner i flæng og håber at få svar på nogle af de spørgsmål:

Hvad sker der med licensen?

Må et fremtidigt privatiseret TV 2 opkræve brugerbetaling for public service-kanalen?

Hvordan skal den fremtidige køber af TV 2 findes: udelukkende ud fra prisen, der bliver budt, eller skal man stille yderligere krav til køberen? Skal køberen være dansk?

Hvorfor skal man overhovedet stille yderligere krav, hvis public service-kravene og de andre betingelser for kanalens fremtidige drift er så klare, som kulturministeren påstår de er. Har man så ikke tværtimod pligt til at få så høj en pris som muligt? Og hvordan vil man sikre sig, at køberen også overholder kravene efter købet?

Helt generelt er der behov for troværdige sanktionsmekanismer. Er Kulturministeriet overhovedet gearret til det?

Hvordan kommer konkurrencesituationen til at se ud på det danske mediemarked? Bliver der overhovedet konkurrence? Og var det ikke meningen med at privatisere i første omgang, at man ville have mere konkurrence?

Hvad skal der ske med TV 2's andel af sendenet? Overtager køberen også TV 2's andel af sendenet? Og hvad skal der i så fald ske med regionernes andel af sendenet?

Er kulturministeren stadig af den opfattelse, at sendenet skal digitaliseres? I går kunne man læse i Børsen, at Venstres medieordfører, hr. Jens Rohde, ikke længere mente, at der var behov for et digitalt sendenet i Danmark. Har kulturministeren også ændret holdning til det digitale sendenet?

Hvis ikke, hvordan sikrer man, at TV 2 kommer til at spille en konstruktiv rolle i opbygningen af et digitalt jordbaseret sendenet? Og bliver kravene til TV 2 opretholdt, når digitaliseringen er en realitet?

Hvordan skaber man bedst mulige betingelser for regionerne? Hvordan hindrer man, at regionerne bliver trængt, når regionernes interesser ikke er i overensstemmelse med købers interesser?

Og hvordan med dansk film?

Spørgsmålene er mange, og de seriøse svar mangler. Forhåbentlig får vi større klarhed efter debatten i dag.

Enhedslisten, SF, Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre har et forslag til vedtagelse i forbindelse med F 48, og det lyder: